

**SUPER
HEROIS**

de **ROBERTO SANTIAGO**

ELS ONZE

LA JUGADORA QUE INVOCABA LA TEMPESTA

Estrella Polar

Escrit amb **Eduardo de los Santos**

Il·lustrat per **Nacho Velmar**

ELS ONZE

LA JUGADORA QUE INVOCABA LA TEMPESTA

ROBERTO SANTIAGO &
EDUARDO DE LOS SANTOS

Il·lustrat per Nacho Velmar

Estrella Polar

Estrella Polar

Títol original: *Los Once. La jugadora que invocaba la tormenta*

© del text: Roberto Santiago i Eduardo de los Santos, 2025

Representat per Agencia Literaria Dos Passos

© de les il·lustracions: Ignacio Velasco Marugán, 2025

© de la traducció: Ariadna Ausió, 2025

© Edicions 62, S. A. Estrella Polar, 2025

Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

Primera edició: març del 2025

ISBN: 979-13-87519-24-7

Dipòsit legal: B. 3.364-2025

Imprès a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor. La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries. En comprar aquest llibre contribueix a mantenir l'ecosistema esmentat viu i en creixement. A Grup62 agràim que ens ajudis a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreça't a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessites fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Pots contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

Queda expressament prohibida la utilització o reproducció d'aquest llibre o de qualsevol de les seves parts amb el propòsit d'entrenar o alimentar sistemes o tecnologies d'intel·ligència artificial.

El soroll del llac sagrat és ensordidor.

L'aigua bombolleja i s'agita amb fúria a sota la llum de la lluna.

El cor de la muntanya està a punt d'esclatar.

El cor em bateja a tota velocitat.

Tic-tac, tic-tac, tic-tac, tic-tac.

Sento que podria explotar en qualsevol moment.

Em dic Ramon Grimau, tot i que tothom em diu Gripau.

Tinc onze anys.

Soc davanter a l'equip de futbol de la meva escola, l'Estrella Polar.

I quan el cor em fa això és perquè estic a punt de transformar-me.

No és broma.

Ho diré com més aviat millor:

Tinc poders sobrenaturals.

Ja sé que és raríssim.

Ni jo mateix no ho entenc.

El cas és que, quan toco alguna cosa amb les mans, si em concentro, em transformo en aquesta cosa.

El que sigui.

Animals, objectes, màquines, humans...

Encara no ho sé controlar bé.

Però prometo que és veritat.

Va començar el dia que vaig fer onze anys.

És el que ens va passar a tots.

Als Onze.

Els Onze som els meus companys de l'Estrella Polar i jo.

Tots tenim superpoders.

El Huang Xii, el volant defensiu de l'equip, té telepatia: pot llegir la ment d'altres persones.

A més, es teletransporta.

Ell ho anomena *translocació quàntica*.

El Jon, centrecampista, pot saltar distàncies enormes i clonar-se a si mateix.

La Berta, defensa central i capitana de l'equip, és capaç de volar i generar una armadura natural indestructible.

En aquest precís instant...

El Jon, la Berta i els altres intenten contenir amb els seus poders tot un exèrcit!

Un exèrcit d'homes amb uniforme armats fins a les dents que es fan dir Mercenaris de La Germandat.

Estan intentant assaltar el llac sagrat.

I què és La Germandat?

Es tracta d'una organització secreta formada per mutants.

I tenen superpoders, com nosaltres.

Més o menys.

O sigui, que els meus companys i jo també som mutants.

Però nosaltres som nens.

I som bons.

No se'ns acudiria utilitzar els nostres poders per fer mal a ningú.

La Germandat defensa la superioritat dels mutants per sobre dels éssers humans.

Asseguren que som el següent graó evolutiu.

Que el nostre destí és salvar el planeta.

I que, per aconseguir-ho, no hi ha més remei que eliminar els humans.

Ara mateix, pretenen desbordar el llac sagrat.

I inundar totes les terres del voltant.

Només tenim uns minuts per impedir-ho.

El cim està envoltat d'estàtues.

Onze estàtues d'homes i dones amb el rostre cobert.

Armats amb llargues simitarres daurades.

Les simitarres són una mena de sabre típic dels guerrers amazics.

Són els vells guerrers que custodien la font.

Els seus guardians.

En aquests moments, lluiten al nostre costat contra La Germandat.

Els amazics són els berbers, una tribu nòmada del nord d'Àfrica, la més antiga de totes.

La Jalila, la lateral dreta de l'equip, ens va explicar que la paraula *berber* ve de *bàrbar*, per la qual cosa és millor utilitzar *amazic*, el seu nom original.

En la seva llengua, significa 'homes lliures'.

Per això els anomeno així.

Per respecte.

Malgrat que han estat a punt d'aniquilar-nos.

Però ha estat per un bon motiu.

Estaven protegint el llac sagrat.

Un llac que dona aigua a tota la regió.

Ara, aquesta font està a punt de desbordar-se i arrasar la muntanya, el Marroc i, potser, tot Àfrica.

O, pitjor encara, de sumir tot el món en un son etern.

Només tenim una oportunitat: aturar el Paul abans que es faci de dia.

El Paul duu roba de muntanya i una motxilla pesada.

Sembla un nen normal i corrent.

Amb els cabells rossos i els ulls molt clars.

Però no.

És un mutant!

Com nosaltres!

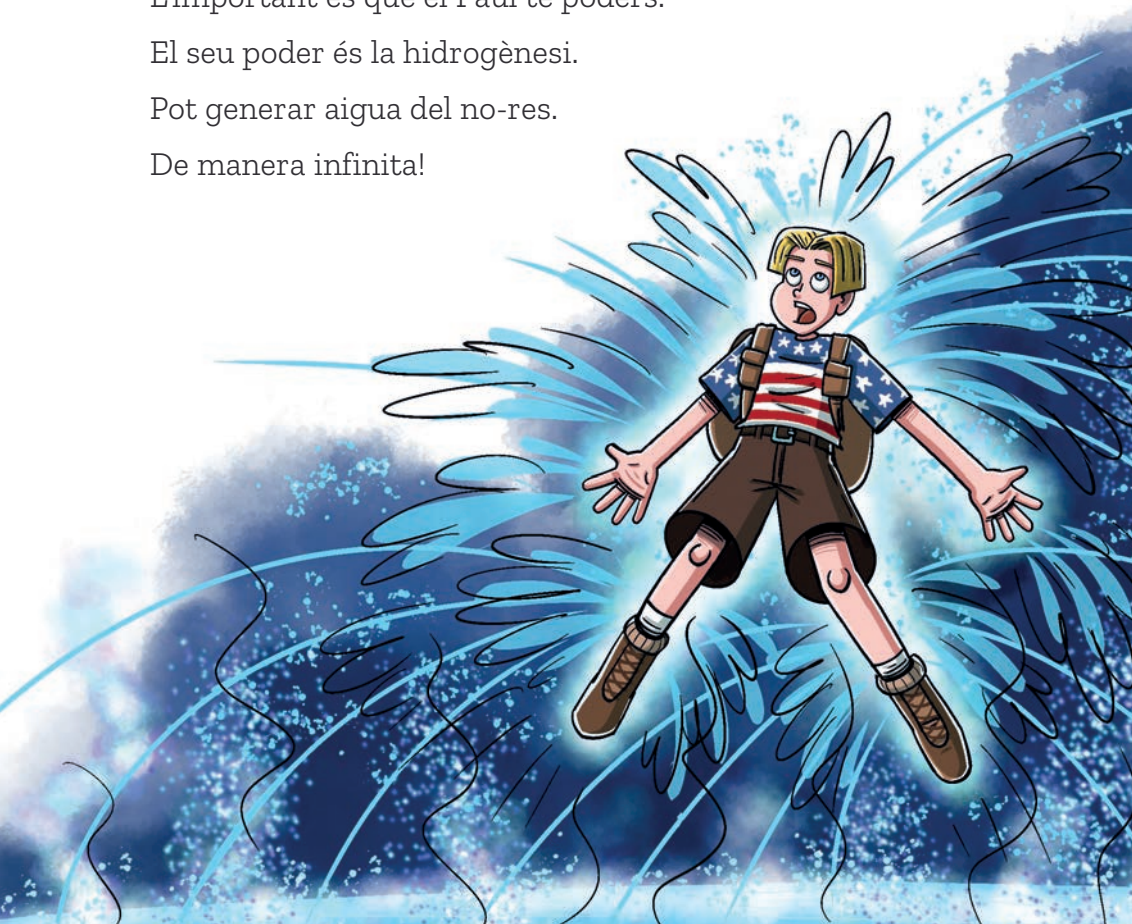
És igual quantes vegades ho digui, sempre sona estrany: mutant.

L'important és que el Paul té poders.

El seu poder és la hidrogènesi.

Pot generar aigua del no-res.

De manera infinita!

El cos li produeix aigua.

En grans quantitats.

Està flotant al centre del llac.

La Germandat ha desfermat el seu poder i no pot parar!

Està desbordant la font!

—Gripau, l'hem d'aturar! JA! —crida la Ximena.

Amb prou feines li sento la veu per sobre de l'estrèpit de l'aigua.

La Ximena és la mitjapunta de l'Estrella Polar.

Té els ulls verdíssims i les pestanyes més llargues del món.

A més, és superllestia, la millor jugadora de l'equip.

Gràcies al seu poder, es torna invisible i travessa qualsevol material sòlid.

De vegades, té somnis i visions del futur.
—Gripau, espavila! —insisteix la Ximena.
El Paul està al caire del col·lapse.
Té la mirada perduda, no ens sent.
Dispara aigua en totes direccions.
Li surt de les mans, els braços, les cames, els peus...
Li regalima dels cabells i de la barbeta.
Fins i tot del pit, com una cascada.
El seu poder és immens.
I no sembla tenir fi.
Està a punt de trencar l'equilibri del llac sagrat.
No podem permetre que això passi.
Si el llac es desborda, destruirà la muntanya i tota la vall.
—Paul, para! —el crido mentre m'hi apropo.
—NO... PUUUC! —udola el Paul.
Estreny els punys.
Al seu voltant, s'aixequen onades.
Amenacen d'inundar el cim.
És una força de la natura.
No està enfadat.
És com si li fes molt mal.
Només una persona ens separa de la destrucció total.
La Jalila.

El seu poder li permet controlar els elements naturals.
El foc, el llamp, el gel, l'aigua...
Les tempestes.
Per això l'anomenem *Reina del Foc*.
Té les dents serrades.
Les mans esteses cap al Paul.
Intenta contenir l'aigua amb totes les seves forces.
Congelant-la.
Elevant-la cap al cel.
Evaporant-la amb flamarades.
Les estàtues amazigues, els guardians mil·lenaris de la font,
es fan miques.
Es precipiten muntanya avall.
O cauen a l'aigua, i aixequen grans onades.
La muntanya s'esquerda.
L'aigua es comença a colar entre les fissures.
—Gripau, no tenim temps! —avisa el Huang, que apareix
al meu costat.
—Jalila, aguanta! —crida la Ximena.
—Això intentooooo! —exclama la Jalila, lluitant per conte-
nir l'aigua.
El llac sagrat es comença a inflar com un globus gegantí.
L'aigua flueix a borbollons al voltant del Paul.
—Paul, para, si us plau! —suplica la Berta, la capitana.

Les onades creixen més i més.

El terra ens tremola a sota els peus.

La muntanya s'ensorra!

—El llac es desborda! —avisa la Jalila.

Per fi arribo al seu costat.

El cor em batega amb força.

TIC-TAC, TIC-TAC, TIC-TAC, TIC-TAC.

—És tard! —crida la Ximena—. Sortiu d'aquí, nois!

—No podem! —responc—. Si el llac es trenca, arrasarà tota la muntanya! I les nostres famílies...!

No acabo la frase.

En aquell moment, surt el sol.

Un raig de llum.

Es fa de dia.

Ja és tard.

Hem fallat.

Una onada gegantina s'alça sobre la superfície agitada del llac.

Ve cap a nosaltres.

Agafo la Jalila de la mà.

TIC-TAC, TIC-TAC,
TIC-TAC, TIC-TAC!

—CORREU! —ordena la Berta.

Al cap d'un segon, l'onada ens engoleix.

PLAAAAAAAF!!!

